ται ποτὲ νὰ δημοσιέψουνε οὔτε γραμμὴ ἂν δὲν πειστοῦνε πρῶτα πῶς εἶναι ἀληθινά, ἀκόμα καὶ στὸν τονισμό.

Τώρα πῶς βρεθήκανε στὰ χέρια τοῦ Γαλανοῦ τὰ γράμματα ποὔστελνε ὁ Νίκας στὴν Ἀφροδίτη καὶ στὰ χέρια τῆς Ἀφροδίτης τὰ γράμματα ποῦ στέλνανε στὸν Γαλανὸ οἱ ἐρωμένες του, ἄλλο ζήτημα αὐτό, σοβαρότερο.

Ὁ κ. Ἀλέκος ὅμως τὄλυσε κι αὐτό, ὅπως ἔλυσε καὶ τἄλλο, τῆς τιμῆς, μὲ τὴν κουμπούρα του.

— Πῶς εἶναι δυνατό, εἶπε λογικώτατα ὁ ἄνθρωπος, ἕνας παντρεμένος νὰ παίρνει γράμματα ἀπὸ τὶς ἐρωμένες του καὶ νὰ μὴ τὰ ξεσκίζει στὴ στιγμὴ μὰ νὰ τὰ φυλάει στὶς τσέπες του;

Κατὰ τὴν ἴδια ἀκλόνητη λογικὴ μπορεῖ νὰ πεῖ κ' ἡ Ἀφροδίτη:

— Πῶς εἶναι δυνατὸ μιὰ παντρεμένη γυναῖκα, καὶ μὲ ἄντρα μάλιστα κουμπουρᾶ σὰν τόνε δικό μου, νὰ παίρνει γράμματα ἀπὸ τὸν ἐρωμένο της καὶ νὰ ταφήνει ἀνοιχτὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι, ὅπως ἄφησε τὸ πρῶτο ποὺ ἀβρέθηκε (!!!!) ἢ νὰ τὰ κρύβει μέσα στ' ἀκλείδωτο κομό της;

Βλέπετε μὲ τὴ λογικὴ αὐτὴ τὰ περίφημα γράμματα βγαίνουν «αὐθεντικώτατα» καὶ πολὺ καλὰ κάνουν οἱ ἐφημερίδες ποὺ τὰ δημοσιεύουν, ἔτσι γιὰ τῆς κοινωνίας τὴν ἠθικοποίηση.

Ἐρωτικὸ ἐπιστολάριο γιὰ τὶς ἀνύπαντρες μοδιστροῦλες ὑπάρχει· ἔπρεπε νὰ κατασκευαστεῖ κ' ἕνα γιὰ τὶς παντρεμένες, καὶ κατασκευάστηκε. Τώρα μένει νὰ τὰ βγάλουν τὰ γράμματα καὶ σὲ φυλλάδια. Ἐπιχείρηση πρώτης, κ. Θεοδοσίου!

Ο ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ

κ. Ζαφειράκης Ζαφειρόπουλος εἶναι τμηματάρχης στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν. Μεγάλος ἄνθρωπος λοιπόν. Ἴσως νἆναι καὶ κομματάρχης γερὸς κ' ἔτσι θἆναι ἀκόμα μεγαλύτερος. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ κ. Ζαφειράκης εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς χίλιους τόσους Ἀληπασάδες τοῦ Ρωμαϊκοῦ κ' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάνει τὸ κέφι του ἀνέξοδα, μ' ἄλλα λόγια δίχως νὰ φοβᾶται κανέναν.

Καὶ τὄκανε μιὰ χαρά. Πῆγε καὶ τόνε βρῆκε μιὰ χήρα μὲ δυὸ κορίτσια, τὴν μιὰ ζωντοχήρα καὶ τὴν ἄλλη ἀνύπαντρη, ζητῶντας τὴν προστασία του γιὰ κάτι μπερδέματα ποὔχε ἡ περιουσία της. Ὁ κ. τμηματάρχης, προθυμότατος. Κάνει μετρέσσα του τὴ ζωντοχήρα, τρώει τὴν προῖκα τῆς ἀνύπαντρης καὶ στρήβει τὸ μουστάκι του σήμερα — δὲν ξέρουμε ἂν ἔδωσε καὶ συνέντευξη περὶ ἠθικῆς κι αὐτὸς σὲ καμιὰ ἐφημερίδα— καὶ μ' ὅλο τὸ δίκιο του ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης εἶναι ὁ κ. Λεβίδης καὶ προϊσταμένος του ὁ κ. Θεοτόκης, ποὺ ἴσως καὶ νὰ τόνε συχαρεῖ ποὺ μὲ τόση μαστοριὰ τὰ κατάφερε.

Χίλια συμπεράσματα ἠθικὰ μπορεῖ νὰ βγάλει κανένας ἀπ' αὐτήνα τὴ μυρουδάτη ὑπόθεση. Ἔτσι ἐξηγιέται καὶ τὸ πῶς κατορθώνουνε ὑπάλληλοι μ' ἑκατὸ ἢ μὲ διακόσες δραχμὲς τὸ μῆνα νὰ ζοῦνε σὰν τραπεζίτες, ὅπως ζεῖ ὁ κ. Ζαφειράκης. Ἂν τοὺς ρωτήσεις θὰ σοῦ ποῦνε: «Μικρὸς ὁ μιστός, μὰ εἶναι καὶ τὰ τυχερά.» Τὰ τυχερὰ τοῦ κ. Ζαφειράκη φοβούμαστε μήπως τἄχουνε κι ἄλλοι ὑπάλληλοι, ἀφοῦ τυχερὰ θὰ πεῖ—νὰ ν' ἕνας ὁρισμός! —νὰ ἐκμεταλλεύεται κάθε δημόσιος ὑπάλληλος τὴ θέση του.

* * *

Μιὰ φορὰ βγήκαμε γελασμένοι καὶ μεῖς καὶ τὸ χαιρόμαστε. Ὁ κ. Ζαφειράκης ἀπὸ τὴν περασμένη Τετράδη βράδυ δὲν εἶναι πιὰ τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου. Τοῦ μένει ὅμως πάντα ὁ Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος γιὰ τὴν εὐδόκιμη ὑπερεσία του.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Βουλή, ἔτσι γιὰ νὰ περνάει ἡ ὥρα. Σὲ λίγο ποὺ λέτε θἀνοίξει κι αὐτὴ ὀρθάνοιχτες τὶς πόρτες της γιὰ νὰ μᾶς διασκεδάσει. Παύουν, βλέπετε, σὲ λίγο καὶ τὰ θέατρα κ' ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ κάποιο κέντρο διεσκεδαστικό.

Τὴν σπουδαία εἴδηση τοῦ ἀνοίγματος τῆς Βουλῆς δὲν τήνε μάθαμε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Τὴν ἐμάθαμε πολὺ πιὸ μπροστά, ἀπὸ τὸν κ. Στάη, ὄχι μάλιστα ἀπὸ τὸ στόμα του, τὰ ἀπὸ τὸ φέρσιμό του.

Ὁ Τσιριγώτης λοιπὸν Δὸν-Κιχῶτος παρουσιάστηκε στὸν κ. Ἀνακριτὴ προχτὲς καὶ τοῦ ἐδήλωσε πῶς σὲ λίγες μέρες θὰ ἐπιτρέψει στὴ δικαιοσύνη τῆς πατρίδας (οὔφ!!) του νὰ τοῦ ζητήση λόγο γιὰ τὸ φόνο τοῦ Χατζηπέτρου.

Γιὰ νὰ κάνει τὴν παλικαριὰ αὐτὴ ὁ Στάης, πάει νὰ πεῖ πῶς ἡ παλιὰ κι ἁμαρτωλὴ σύνοδος (ἁμαρτωλή, γιατὶ κοντὰ στ' ἄλλα προστάτεψε κ' ἕναν φονιά, τὴν ἀφεντιά του δά) μᾶς ἀφήνει γειὰ καὶ μᾶς ἔρχεται ἡ καινούρια μὲ καινούρια μασκαραλήκια καὶ παρανομίες κι αὐτή.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

Ζ. Φυτίλη: Τὸ Ἔκθετο. Δρᾶμα σὲ τέσσερεις πράξες

Δρᾶμα κοινωνικὸ Ρωμαϊκο πάντα τραβάει τὴν προσοχή. Στὴ Ρωμαϊκη φιλόλογία τὸ δρᾶμα εἶναι ἀκόμη στὰ σπάργανα κι ὅσα γράφηκαν ὡς τώρα δοκιμὲς μονάχα μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ τὶς πεῖ κανένας. Δοκιμὲς ὅμως ποὺ τώρα τελευταῖα δείχνουν πῶς μιὰ μέρα θὲ νἄβρει γερὰ καὶ σωστὰ τὸ δρόμο της ἡ δραματική μας τέχνη. Καὶ λέγοντας δοκιμὲς, μιλῶ γιὰ κεῖνα τὰ δράματα ποῦ βγήκαν ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ ζωή, ποὺ κλειοῦνε μέσα της τὰ ἴδια κάποια ζωή· ὄχι γιὰ τὶς τραγωδίες ποῦ γράφηκαν ἀπάνω στοὺς στενοὺς δραματικοὺς τάχατες κανόνες κι ἀπάνω σ' ἕνα μονάχο καὶ μονότονο ἀχνάρι καὶ μὲ παρεγγελιά. Τέτια φουρνιὲς— φουρνιὲς τὰ γέννησαν οἱ διάφοροι διαγωνισμοὶ κ' ἴσως γεννηθοῦν ἀκόμη κι ἄλλα πιὸ πολλά. Μὰ αὐτὸ δὲ θὰ πεῖ τίποτες· οἱ διαγωνισμοὶ στὴν Ἑλλάδα γίνηκαν γιὰ νὰ παίρνει θάρρος ἡ ἀνοησία καὶ νὰ βραβεύεται ἡ ἀηδία· νὰ βγαίνουν στὸ φῶς δράματα ποῦ νὰ τὰ θαμάζουν οἱ κριτάδες τους, νὰ τὰ γλυκοκανακίζουν οἱ γονέοι τους κ' οἱ φίλοι τους καὶ νὰ πεθαίνουν στὴ σκηνὴ μὲ τὴν πρώτη παράσταση. Κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ θἄχαμε ἄδικο ἂν ζητούσαμε νἆναι τῆς προκοπῆς κανένα δράμα· ἀφοῦ μάλιστα ὅλα ἀπάνω-κάτω γράφουνται καὶ στὴν καθαρεύουσα. Τὸ δρᾶμα ποῦ μᾶς λέει πῶς ἡ Διονυσιακὴ τέχνη θὰ ξαναζήσει στὴ πατρίδα της πρέπει νὰ τὸ ζητήσουμε ὄξω ἀπὸ τοὺς διαγωνισμούς. Κ' εἶναι αὐτὸ ὁ «Βρυκόλακας» τοῦ Ἐφταλιώτη, ἡ «Τρισεύγενη» τοῦ Παλαμᾶ, τὰ δράματα τοῦ Καμπύση— ἃ τὸ ἀλησμόνητο «Δαχτυλίδι τῆς Μάννας» — μ' ὅλο τὸ Γερμανισμὸ ποὔχουν μέσα τους. Παρμένα ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸ παραμῦθι, δηλ. τὸ σύβολο τὸ ἁπλοϊκό, κι ἀπὸ τὴ ζωὴ τὴ βαθιὰ συβολισμένη. Ἀνοίγεται μ' αὐτὰ στενὸς στὴν ἀρχὴ ὁ δρόμος ποῦ θὰ πάρει τὸ δρᾶμα, μὰ ποῦ θὰ καταντήσει νὰ γίνει πολὺ φαρδίς.

Ὁ κ. Ζ. Φυτίλης γράφοντας τὸ «Ἔκθετο» θέλησε νὰ γράψει δρᾶμα κοινωνικό. Δὲν ξέρω καταπόσο ἡ κοινωνία μας κ' ἡ Ρωμαϊκη ψυχὴ εἶναι ἱκανὲς νὰ γεννήσουν ἀπὸ τώρα δρᾶμα κοινωνικό, μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς ἀκόμη δὲν πῆραν τὸν ἀληθινό, τὸ σωστό, τὸν ἐθνικὸ χαραχτῆρά τους, δὲν ἔχουνε δική τους σφραγίδα καὶ γιὰ τοῦτο τὸ δρᾶμα τὸ κοινωνικὸ μ' ὅση τέχνη κι ἃ γραφεῖ δὲ θἆναι ξετελειωμένο· γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν μπορεῖ νὰ γραφεῖ κοινωνικὸ μυθιστόρημα. Ὁ κ. Φυτίλης ὅμως θαρρῶ πῶς ξέφυγε τὸ ἐμπόδιο τοῦτο βάνοντας τὸ δρᾶμα του στὴν Πόλη. Σὲ πολιτεία τόσο μεγάλη καὶ τόσο πολυσύθετη δὲν εἶναι δύσκολο νὰ γίνουν ὅσα ξετυλίγει μέσα στὸ «Ἔκθετο» γι' αὐτὸ καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὸν κατηγορήσει κανένας— ἂν εἶναι δίκιος—ὅτι τὸ δρᾶμα του εἶναι πολὺ μυθιστορηματικὸ καὶ θυμίζει κάπως τὰ ἔργα τοῦ Δ' Ἐννερὺ καὶ τῶν ὅμοιων του. Δὲν φαίνουνται καθόλου παράξενα ὅσα διηγιέται κι ὅπως τὰ πλέκει. Καὶ τί δὲ γίνεται σὲ τούτονα τὸν κόσμο; Φτάνει νὰ προσέξει κανένας καὶ θὰ δεῖ πῶς ἡ πιὸ ἀναμμένη φαντασία δὲ μπορεῖ νὰ πλάσει τὴ μικρότερη σπαραχτικὴ ἱστορία ποῦ κάθε μέρα γεννιέται σὲ χιλιάδες-χιλιάδες μορφές. Ὁ κ. Φυτίλης μελέτησε καθὼς φαίνεται καλὰ τὴν κοινωνία τῆς Πόλης, ξέρει τὰ μυστήριά της, εἶδε τὰ καλά της καὶ τὰ κακά της, ἔννοιωσε τὴν κοσμοπολιτισμό της, κ' ἔγραψε τὸ «Ἔκθετο». Καὶ τὄγραψε μὲ τόσην ἀλήθεια, ποῦ μ' ὅλο του τὸ δίκιο μπορεῖ νὰ τὸν εἰπεῖ κανένας σκληρό. Εἶναι μερὲς μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπαραχτικὴ κι ἀληθινὴ ἱστορία ποῦ σὲ κάνουν νὰ λυπᾶσαι βαθιὰ-βαθιά, γιατὶ νἆναι τόσο ἐλεεινὴ ἡ ἀθρώπινη φύση, ἐνῷ στὸ χέρι της εἶναι μόνο καλὴ πάντα νὰ δείχνεται.

Εἶναι μὲ πολλὴ ἀλήθεια γραμμένο τὸ «Ἔκθετο» μὲ τόση ἀλήθεια ὅση χρειάζουνταν τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ἠθικοῦ μὲ τὸν ἀνήθικο κόσμο. Δυὸ δύναμες παλεύουν στὸ δράμ' αὐτὸ: ἡ καλωσύνη κ' ἡ τιμιότητα μὲ τὴν κακία καὶ μὲ τὴν ἀτιμία, καὶ τὸ πάλεμα τελειώνει σκοτεινά, ὅπως γίνεται καὶ στὴν καθημερινὴ ζωή. Τὸ ξέρουμε δὰ πῶς δὲ βγαίνει πάντα νικήτρα ἡ ἀρετὴ καὶ πῶς ἐκεῖ ποῦ νομίζουμε ὅτι ἡ ἱστορία τέλειωσε, ἀρχίζει στὰ κρυφὰ ἄλλη πιὸ τραγικὴ καὶ πιὸ φαρμακωμένη. Καὶ δὲν εἶναι μονάχα στὰ γενικὰ ἀληθινὸς ὁ κ. Φυτίλης, εἶναι στὸν ἴδιο βαθμὸ καὶ στὰ καθέκαστα. Ποιὸς δὲ θἄβρει τὸ σημερινὸ ἀξίωμα, ποῦ κυβερνάει ὅλες τὶς δουλιές, μέσα σὲ τοῦτα τὰ λόγια; «Ἤθελα νὰ δείξω ἱκανότητα καὶ τιμιότητα!.. Ὁ βλάκας!» Δὲν εἶναι φωνὴ αὐτή, ποῦ ξεφεύγει πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸ στόμα κείνωνε ποῦ δὲ μπόρεσαν νὰ σταθοῦνε δυνατοὶ ἴσα μὲ τὸ τέλος καὶ ποῦ τὴν εἶπαν, ὅταν εἶδαν πῶς τοὺς ξέφυγε ἡ περίσταση καὶ πέσανε τὰ προφυλάματα;

Μ' ὅση ἀλήθεια ζουγράφησε τοὺς διάφορους χαραχτῆρες στὸ δρᾶμα του ὁ κ. Φυτίλης μὲ τόση ἔπλεξε καὶ τὰ διάφορα ἐπεισόδια. Τὸ ἕνα γεγονότο ἔρχεται κατόπι ἀπὸ τἄλλο μὲ πολλὴ φυσικότητα καὶ ἡ ἱστορία τραβάει πρὸς τὸ τέλος της χωρὶς ἀγῶνες, χωρὶς πηδήματα ἀναπάντεχα, χωρὶς προσπάθειες βιαστικές. Τὰ πράματα τραβοῦν τὸ δρόμο τους ὅπως πρέπει νὰ γίνουν καὶ γι' αὐτὸ ἔχω τὴν πεποίθηση πῶς τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Φυτίλη θὰ σταθεῖ καλὰ στὴ σκηνή. Βέβαια δὲ θέλω νὰ πῶ μ' αὐτὸ πῶς τὸ «Ἔκθετο» εἶναι κάτι ποῦ φτάνει τὰ σύνορα τῆς μεγάλης τέχνης, μὰ θὰ συγκινήσει, μὰ θὰ κάμει τὸν καθένα νὰ σκεφτεῖ.

Ἴσως τὰ χαρίσματά του αὐτὰ νὰ τὰ κάνει πιὸ φανερὰ καὶ πιὸ χτυπητὰ κ' ἡ γλῶσσα ποῦ εἶναι γραμμένο. Καὶ βέβαια ἔτσι εἶναι τὸ πρᾶμα. Τέτοιο ἀληθινὸ δρᾶμα δὲ μπόρηγε νὰ γραφεῖ παρὰ στὴν ἀληθινή μας γλῶσσα, κι ὁ κ. Φυτίλης σὰ δουλευτὴς τῆς Ἰδέας τίμιος καὶ μὲ συνείδηση, προσπάθησε νὰ σιμώσει στὴν ἀλήθεια ὅσο μποροῦσε περισσότερο.

Ἀλεξάντρεια

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chégue) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης, ἐν Κερκύρᾳ δέ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς	0)0	κατ'	ἔτος	διὰ καταθ.	6	μηνῶν
2		»	0)0	»	»	»	1	ἔτους
3	1)2	»	0)0	»	»	»	2	ἐτῶν
2		»	0)0	»	»	»	4	ἐτῶν
4		»	0)0	»	»	»	5	ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.